

Voorwoord

door gepensioneerd chirurg E.J.T. Rutgers van het AVL Amsterdam

Beste Mirjam van der Burg,

Wat een prachtig krachtig echt verhaal.

‘Ik sta voor een klas met kinderen muzikles te geven!’

Het is juni 2019, ik bel Mirjam voor het advies vanuit het zoveelste multidisciplinaire team overleg over mevrouw Oskam - van der Burg. Komt niet erg gelegen, maar het advies is voor Mirjam niet een verrassing. Na een vals alarm twee jaar eerder toonde het screening mammagram in mei 2019 wel iets nieuws. Weer de hele riedel aanvullend onderzoek. Het valt wel mee, tumortje van 12 - 14 mm rechts. Volgens de dokter kan dat goed sparend behandeld worden. Daar heeft Mirjam het in eerste instantie niet zo op. Begrijpelijk, want ze heeft een slecht voorbeeld met haar moeder: ook eerst sparend, later teruggekomen en alsnog ‘de borst eraf’. Na de eerlijke uitleg van de dokter toch voor de sparende optie gaan: maar eerst nog even de MRI. En dan begint het gedonder: nog twee andere kwaadaardige tumoren op andere plekken in de borst. Nou, hoeveel tegenslagen kan een mens hebben? Ik weet het, Mirjam, heel heel veel. Dus de hele borstklier verwijderen, maar dan wel meteen met borstvorm-herstel met een inwendige prothese samen met de toegewijde plastisch chirurg. Het gaat allemaal goed na de operatie, al is het zeker geen lolletje. Mirjam vrijwel meteen weer aan de slag. De kinderen en de muziek zijn haar lust en haar leven!

Zoals het hoort een zorgvuldig weefsel onderzoek door de patholoog: voor het team een bizarre verrassing. Blijken drie tumoren in de borst met verschillende biologische ken-

merken en één ervan een uitbreiding over 7 cm! Hoeveel tegenslagen...

Het maakt je als dokter weer eens bescheiden. Wel alles netjes verwijderd, maar toch advies om de nieuwe borst uit voorzorg te bestralen, en... om de genezingskansen een stuk beter te maken chemotherapie-kuren en dan vele jaren antihormoonbehandeling ('oestrogeen-afpakkerij', zoals ik altijd zeg).

Met alle goede moed, positieve denkkraft, energie gaat Mir-jam de uitdaging aan. Hoe bewonderenswaardig, vind je niet? Zo heeft ze tijdens de chemo 750 km gelopen (zo heb ik dat opgetekend in haar dossier). En er zijn, voor man, familie, en haar kinderen op school.

Dan komt er nog een heel dringend verzoek voor de dokter ('En niet tegensputteren, jij'), die andere borst klier moet ook weg, dat klierweefsel van mij is niet te vertrouwen. Dus toegezegd en gedaan. Ook weer zonder grote problemen verlopen. Nu gelukkig geen verrassingen, niets engs gevonden in de andere borst.

Mirjam van der Burg: het -lang- levende bewijs dat je met een positieve instelling (het mooie is dat Mirjam met een grote hoe-veelheid hiervan is geboren), goed begrijpen waar het om gaat, passende steun van je omgeving en een gezonde actieve levensstijl enorm veel aan kunt.

Het staat allemaal in dit indrukwekkende boek 'Hoe kank'er mee omgaan'. Meer dan bewonderenswaardig. Lees het maar gauw.

Bartlehiem, 7 april 2022
Emiel Rutgers

Hallo allemaal,

Ik ben Mirjam van der Burg, geboren op 9 september 1965 te Boskoop, gelukkig getrouwd met een kanjer van een kerel en samen hebben we twee geweldige toppers van kinderen. Natuurlijk mag ik ook de aanhang niet vergeten. Wat hebben wij een rijk gevulde schatkist, hier kan geen geld tegenop.

Van jongs af aan sta ik altijd al zeer positief in het leven, zette altijd overal stevig mijn schouders onder, want het leven is zo mooi. Vroeger had ik samen met mijn vader een bloemenwinkel. Mijn vader is begonnen in een marktstalletje en is zo stap voor stap verder gegroeid. Samen met mijn vader en moeder hebben wij dit door keihard te werken tot een groot succes gemaakt. Wat hadden wij een geweldig goedlopend bedrijf waarin iedereen met volle overgave werkte. Helaas kwam er een flinke tegenslag, keer op keer kreeg ik hernia's en na een flinke operatie vond de arts het niet verstandig om in de bloemen door te gaan. Deze powervrouw was eigenwijs en knokte door, 's morgens vroeg uit de veren, naar de veiling en door. Maar 's avonds gelijk plat, want dan kon ik niet meer. Ik kreeg zo veel pijn dat mijn vader en mannetje zeiden: 'Dit kan echt niet meer dame.' Oei, wat ging dat aan mijn hart. Helaas hebben we toen toch maar besloten om de zaak te verkopen. Mijn ouders konden heerlijk gaan genieten van hun oude dag.

Oké? Ik had altijd zes dagen in de week hard gewerkt en dan ineens thuis, dat werd ik al heel snel zat. Mijn vader zei: 'Lieve meid, volg je hart en ga iets doen in de muziek, dat is je allesje.' Ik zette mijn schouders eronder en volgde het advies op van mijn papppie. Ik ben vier jaar lang gaan stampen. Theorie van het conservatorium en praktijklessen volgde ik iedere week bij een fluitiste van de Koninklijke Militaire Kapel. Twee jaar heb ik mij verdiept in het lesgeven aan kinderen en dat

bleek al heel snel mijn passie. Wat een feest om kinderen muziek aan te leren, daar haal je werkelijk zoveel energie uit. Ik ben les gaan geven, speelde in verschillende combo's en verzorgde solo-optredens op mijn dwarsfluit. De solo-optredens doe ik tot vandaag de dag nog met volle overgave.

Vroeger woonden we in Boskoop, altijd met veel plezier en ik had daar ook aardig wat leerlingen aan wie ik les gaf. Alleen bleef er al jaren iets knagen aan mijn man en mij. We wilden heel graag een huis met luiken, waar we omheen konden lopen en het liefst in de bossen. Iedere keer weer zeiden we tegen elkaar als we terugkwamen van vakantie en de grens overstaken: 'OMG, willen we dit nog wel al die drukte?'

Echter, al vrij snel nadat de winkel dichtging werd er voor de tweede keer borstkanker geconstateerd bij mijn lieve mamsie, met helaas uitzaaiingen in haar botten. Wat heeft zij nog geknokt om bij ons te blijven, vele bestralingen en chemo's moest ze ondergaan. Een aantal jaar ervoor had zij een borstsparende operatie gehad met bestralingen en het ging super. Ik had toen altijd al wel de gedachte en zei altijd tegen haar: 'Mam, als ik het zou krijgen, dan zou ik de borst gelijk eraf halen, je weet nooit of alles weg is.' Helaas sloeg het noodlot dus voor een tweede keer toe bij mijn moeder en kwam het inderdaad terug in dezelfde borst, met als gevolg dat deze er nu toch echt af moest. Het ging een paar maanden goed, maar ze kreeg zo'n last van haar schouder. Ja hoor, die rotziekte zat ook in haar botten. Wat heeft mijn powermama geknokt en gevochten, helaas zonder resultaat. Zo sneu, altijd hard gewerkt en dan is dit het. Niet eerlijk. Wat mis ik haar, nog iedere dag.

Wij hadden net plannen gemaakt om huizen te gaan zoeken en we hadden al heel wat provincies bezocht om uit te zoeken waar we wilden gaan wonen. Maar ja, toen overleed mijn moeder en kon ik het mijn lieve pappie niet aandoen om

ver weg te gaan wonen. We hebben het idee toen maar even naast ons neergelegd.

Mijn vader miste mijn moeder zo, wat was hij verdrietig. Toch heeft hij er zeker nog wat van gemaakt en hij genoot van het leven. Na een aantal jaar overleed hij plotseling aan een hartstilstand. Ja, en dan staat de wereld weer even stil. Geen mama en nu ook geen papa meer. Twee geweldige ouders, ouders met een hart van goud, altijd vrolijk, vol met liefde en eerlijkheid. Wat mis ik ze.

Nadat mijn vader was overleden, begon het weer te knagen, dat huisje met luiken, in de bossen. Zouden we dit keer dan echt gaan? We hebben heel wat huizen bekeken, en ineens was het daar, ons paleisje met luiken bij de bossen. Hoe mooi. Tja, heel mooi allemaal, maar mijn leerlingen... Ooh wat vond ik dat erg om hen achter te laten. Tegelijkertijd dacht ik ook: 'Ja dit willen we al jaren, we moeten ervoor gaan en ik ga keihard knokken om daar weer leerlingen te scoren.' We hebben de grote stap genomen. Tot de dag van vandaag hebben we er geen seconde spijt van gehad. Ik heb me een half jaar georiënteerd, van wat er allemaal te beleven was in de mooie Achterhoek en ben toen stap voor stap op pad gegaan naar scholen etc. Met het resultaat dat ik weer een heerlijke groep leerlingen bij elkaar heb en overal optredens verzorg. Helemaal te gek.

Knokken om iets te bereiken was ik dus wel gewend en ervoor gaan ook, totdat je zelf de diagnose borstkanker krijgt en dat de wereld even onder je voeten lijkt weg te zakken. Hoe ga je hier mee om? Dit is niet makkelijk, of misschien toch een klein beetje wel. Ik weet het, ieder mens is anders, maar ik wil toch mijn ervaringen met jullie delen.

Ik ging ieder jaar vanaf mijn vijfendertigste jaar trouw voor controle naar het ziekenhuis, doordat borstkanker bij mij in de familie veel voorkomt. Bij mijn lieve mama, en zo nog vier

in de familie. Iedere keer was het voor mij dan ook een groot feest als ze zeiden: ‘Het is allemaal goed, mevrouw.’ Hoe blij is dan een mens, heel blij. Iedere keer maakten we er een feest van en haalden we gebak en gingen heerlijk uit eten, want je moet tenslotte het leven vieren.

2 Mei 2019, jaarlijkse controle. Weken ervoor zei er iets in mij dat er iets niet goed zat. Ik voelde iedere dag, maar voelde niets en voelde weer, voelde niets, voelde keer op keer, kreeg het soms ook heel warm bij de gedachten. Ik hield dit voor mezelf, want dacht ‘laat ik het thuisfront niet bezorgd maken’ en ‘ik verbeeld het mij vast’. Ik ging weer dapper voor de controle, wachten op de uitslag, het duurt altijd voor je gevoel uren. ‘Alles is goed mevrouw, u mag weer naar huis,’ Pffff YES, YES. ‘Zie je nou lekkere Miep, heb je je voor niets zitten opfokken,’ zei ik tegen mezelf.

Twee dagen later ging de telefoon. ‘Goedemorgen... u spreekt met de arts van het ziekenhuis. Wij willen u toch graag nog even terugzien. Ze zien een klein iets wat niet helemaal duidelijk te zien is in uw rechterborst. Wij willen graag toch uit zorgvuldigheid een echo en een tomosynthese van u maken.’ Pffff, nou ik kan je vertellen, ik kreeg het daar heel warm van, maar dacht ook tegelijkertijd: ‘Kom op meid, je gaat iedere jaar en als het iets is, is het nog niet groot, het komt allemaal goed. Schouders eronder.’

9 Mei 2019 op naar het ziekenhuis, samen met mijn lieve mannetje. Eerst kreeg ik een tomosynthese. Bij een tomosynthese maken ze driedimensionale foto’s van de binnenkant van je borst. Dit gebeurt als aanvulling op de mammografie. De tomosynthesefoto’s maken weefsellagen die over elkaar heen liggen zichtbaar, zodat mogelijke afwijkingen

beter zichtbaar zijn. Dit doen ze om te kijken of je borstkanker hebt. Hierna gingen we naar de echokamer. Gel op de borst, goed kijken en kijken en kijken. Ik zag de radioloog al zorgelijk kijken en ik dacht 'dit is niet goed, maar ik zeg nu nog maar niets'. Na een lange tijd daar gewacht te hebben, kwam het hoge woord eruit: 'Ja mevrouw, het is niet goed. We zien hier links van de rechterborst op 5 uur een tumor zitten van 12 mm. Gelukkig niet groot, dus we zijn er op tijd bij.' Ik dacht... ik wist even niet wat ik moest denken, ik had een soort black-out. Alles moest even landen, zo ook bij mijn lieve mannetje.

Er werd gelijk een punctie van de tumor genomen, ze haalde een klein stukje celmateriaal weg. Aan de hand van dat stukje celmateriaal kon de patholoog zien of het goed of kwaadaardig was en zo konden ze eventuele specifieke kenmerken achterhalen van de eventuele tumor. Ze keek nog verder en ze zag een klein gebied bij de tepel, maar ze kon het niet zo goed zien. Ze zag een aantal losse cellen in een gebied van 2,5 cm.

Ja en dan weer wachten en wachten, wat duurde dat lang voor ons gevoel, terwijl ze alles zo rap deden. Alles moest besproken worden door MDO, dit is een team van specialisten die met z'n allen de juiste diagnose stellen en samen overleggen wat de meest effectieve behandeling is. Zij werken zeer nauw samen.

Onze zoon Bart, onze grote kanjer, was net vertrokken, drie maanden met zijn vriendin Marthe op avontuur in Azië. We wilden het nog niet vertellen aan hen, want wij vonden dat hij tijdens zijn droomavontuur moest genieten. Het werd er toch niet anders van, dus we hielden het nog even stil voor onze omgeving, Want je weet tegenwoordig met social media, dat het nieuws snel aan de andere kant van de wereld kan zijn.

We wilden eerst alle onderzoeken maar eens afwachten,